

Türgi saabelt näha tahaks. See sai kohe toodud, ja kui Keiser seda pronase näitas, luskus see kopikas, mis kuld see otjas rippus, wiina peekrisse. Keiser mõttis, enne kui jooma pidi hakkama, seda peekrist wälja. Kui ta aga seda ligemalt silmas nägi ta, et see wiina sees oli täieste rohuliseks läinud. Sest tundsiwad kõik, et kihti wiina sisse oli pandud. Üks kure teener oli seda teinud, et Keisert tappa tahtis. Teener sai surma mõistetud. Wast-kopika aga laskis Keiser oma krooni sisse panna.

Mõnda on see wast-kopikas liht last rõõmutanud, ühe kerjajale leiba saanud, ühe wangi lahti peastnud, ühe Sultani surma haawa eest hoidnud ja ühe Keisri surmast peastnud. See eest on ta Keisri krooni sisse pandud ja on ehk praegu alles seal, kui seda näha saaksime. Kuld-tukat aga määgab auutumalt mulla-aufus. — Kas nüüd on otjas? Ja muidugi! Aga mis last sest jutust saab? — Ma mõtlen, et ikka ka natuke, kes tahab järele mõelda. Mõni inimene on väga suureline ja ühe oma ilu, auu, rikkuse ja mõne muu annu pärast, liidab ennast, laidab teisi. Aga Jumal paneb suureliste wastu, ja alandlikule annab ta armu.

Küll mõni põlgab põllumeest,
Kes peastab teda nälja seest.
Küll mõni tööd teeb laisa heaks,
See laist weel teda sõimab seaks. —
Küll mõni — kes kõrk eluteel,
Wiib luue kõrtsi pandiks weel. —
Si te ta sellegile head,
Waid laistleb, londib oma pead.
Kes aga hoolas, alandlik
Sest' on ka Jumal armulik.

6. Silm ja süda.

Silmast paistab süda wälja,
Mõtleb keegi head ehk kurja;
Hoolast teise silma waata,
Wõib ka südand näha saada.
Mõne sõnad palju petivad —
Silmad digust illesnäitwad.

7. Ajawiiteks.

„Oh sina tallsis aeg!“ hüüdis üks maamees,
kui teda kahelja sülla sügawusest merest wälja